

На Даниъл Ф. Дейли и Роджър О. Милс

"Няма по-страшен клиент от невинния." - Дж. Майкъл Холър, адвокат в наказателни дела, Лос Анджелис, 1962 г.

Част 1

Досъдебно посредничество

Понеделник, 7 март

1.

В целия окръг Лос Анджелис няма нищо по-чисто и свежо от вятъра, който вее сутрин в края на зимата от пустинята Мъхави. Той носи вкус на обещание. Когато задуха така, обичам да отварям прозореца на офиса си. Малцина знаят за тоя ми навик, хора като Фернандо Валенцуела. Дето урежда съдебни гаранции, не бейзболистът. Обади ми се, докато влизах в Ланкастър за календарно изслушване* в девет часа. Трябва да беше чул вятъра, който свиреше в мобилния ми.

* Съдебна процедура, на която се насрочва гледането на делото. Въпреки че е съвсем формална, тя често се използва от защитата и обвинението за отлагане или ускоряване на процеса, в зависимост от интереса на клиента им. - Б. ред.

- На север ли си тая сутрин, Мик? - попита той.

- В момента да - отвърнах аз и вдигнах прозореца, за да го чувам по-добре. -
Нещо за мен ли имаш?

- Да, като че ли имам дело за големи пари. Обаче първото явяване на клиента е в единайсет. Ще успееш ли да се върнеш навреме?

Офисът на Валенцуела се намираше на Ван Найс Булевард, на една пряка от административния център, където бяха две от окръжните съдилища и ваннайският затвор. Фирмата му се казваше "Изплащане на гаранции "Свобода". Телефонният му номер, изписан с червен неон на покрива на

сградата, се виждаше от третия етаж на затвора. Освен това беше надраскан на стената до всеки телефонен автомат във всички останали отделения в затвора.

Можеше да се каже и че името му освен това завинаги е влязло в списъка ми на хора, на които правя коледни подаръци. В края на годината подарявам на всички, фигуриращи в него, по кутия солени фъстъци. На всяка от тях има панделка с флъонга. Обаче вътре няма фъстъци. Само кинти. В списъка ми за коледни подаръци има много като Валенцуела. Ям солени фъстъци чак до късна пролет. След последния ми развод понякога вечерям само с това.

Преди да отговоря на въпроса му, аз се замислих за календарното изслушване, за което се бях запътил. Клиентът ми се казваше Харълд Кейси. Ако разглеждаха назначените дела по азбучен ред, щях без проблем да успея за явяването в единайсет. Само че съдията Ортън Пауъл караше последния си мандат. Пенсioniраше се. А това означаваше, че вече не мислеше за предстоящи избори като останалите. За да демонстрира своята свобода, а сигурно и за да си го върне на ония, на които е бил политически задължен цели дванайсет години, той обичаше да обърква нещата в своята съдебна зала. Понякога календарните вървяха азбучно, друг път отзад напред или пък по дата на вписване. Човек никога не знаеше какво ще му скимне. Адвокатите често висяха без работа повече от час. Пауъл се кефеше на това.

- Предполагам, че ще успея за единайсет - отговорих, без да съм сигурен. - Какво е делото?

- Пичът е мангизлия. Адрес в Бевърли Хилс, семейният адвокат тутакси дотърча. Сериозна работа, Мик. Предварителната гаранция е половин милион и адвокатът на майка му дойде при мен, готов да ипотекира имот в Малибу, за да я покрие. Хич и не попита дали сумата не може да се намали. Сигурно не ги е страх, че може да се чупи.

- За какво са го прибрали? - повторих аз.

Говорех хладнокръвно. Мирисът на пари често води до истински бяс, обаче аз бях правил достатъчно коледни подаръци на Валенцуела, за да съм сигурен, че здраво съм го хванал на своята въдица. Можех да я карам по-спокойно.

- Куките са го гепили за физическо насилие, тежки телесни повреди и опит за изнасилване - отвърна той. - Доколкото знам, от окръжната прокуратура още не са повдигнали обвинение.

Полицията обикновено преувеличаваше обвиненията. Важното беше какви обвинения ще повдигне прокуратурата в съда. Винаги казвам, че делата влизат като лъв и излизат като агне. Дело, влязло като опит за изнасилване и физическо насилие с тежки телесни повреди, лесно може да излезе като обикновен побой. Това нямаше да ме изненада и не можеше да се нарече "дело за големи пари". И все пак, ако успееш да се добера до клиента и да сключи споразумение за хонорар въз основа на предявените обвинения, можеше да имам предимство по-късно, когато прокуратурата ги свалеше.

- Знаеш ли някакви подробности? - попитах го.

- Прибрали са го снощи. Май че нещо се е прецакало при свалка с курва в бар. Семейният адвокат казва, че жената го правела заради парите. Нали разбираш, граждански иск след наказателния процес. Само че аз не съм много сигурен. Доколкото чух, хич не била в добра форма.

- Как се казва семейният адвокат?

- Чакай малко. Тук някъде трябва да е визитката му.

Докато чаках Валенцуела да я намери, зарях поглед през прозореца. Бях на две минути от ланкастърския съд и до календарното изслушване оставаха дванайсет минути. Трябваша ми поне три, за да се срещна с клиента си и да му съобщя лошата новина.

- А, ето я - накрая се обади Валенцуела. - Името му е Сесил С. Добс. От Сенчъри Сити. Скиваш ли, нали ти казах. Пари.

Валенцуела имаше право. Обаче не надушвах парите в адреса на адвоката. А в името му. Репутацията на С. С. Добс ми беше известна и предполагах, че в списъка на клиентите му няма повече от един-двама, които да не живеят в Бел Ер или Холмби Хилс. Вечер те се прибираха у дома си на места, където звездите сякаш се пресягаха да докоснат богопомазаните.

- Дай ми името на клиента.

- Казва се Луис Рос Рулей.

Той ми го продиктува по букви и аз го записах в бележника си.

- Ще успееш ли да се върнеш, Мик?

Преди да отговоря, записах името С. С. Добс в тефтера. После зададох на Валенцуела контравъпрос.

- Защо мен? - попитах го. - Специално ли ме поискаха? Или ти си ме предложил?

Тук трябваше да внимавам. Добс сто процента беше от ония прависти, дето моментално се обръщат към Калифорнийската адвокатска колегия, щом се натъкнат на адвокат, плащащ на хора като Валенцуела да го препоръчват на клиенти. Всъщност започвах да се питам дали цялата тая история не е ужилване на адвокатската колегия, което Валенцуела не е усетил. Аз не бях от любимите ѝ синове. И по-рано ме бяха нарочвали. Неведнъж.

- Попитах Рулей дали има адвокат, нали разбираш? Адвокат за наказателни дела, и той рече, че нямал. Казах му за теб. Не съм го притискал. Само му казах, че те бива. Фина реклама, нали си чат?

- Това преди Добс да се появи ли беше, или после?

- Не, преди. Рулей ми се обади тая заран от затвора. Качили го на третия етаж и сигурно е видял неона. Добс се появи после. Казах му, че си в играта, дадох му данните ти и той се съгласи. Ще дойде в единайсет. Ще видиш що за птица е.

Умълчах се. Чудех се до каква степен е откровен с мен Валенцуела. Адвокат като Добс би използвал свой човек. Ако не го биваше за тая работа, би трябвало да има специалист по наказателно право във фирмата си или поне на разположение. Обаче обяснението на Валенцуела като че ли противоречеше на това. Рулей отишъл при него с празни ръце. Това ми подсказваше, че в случая има още нещо, което не знам.

- Ей, Мик, там ли си? - попита Валенцуела.

Взех решение. Решение, което впоследствие щеше да ме отведе обратно при Хесус Менендес и за което неведнъж щях да съжалявам. Обаче в момента това беше просто поредният избор, направен по необходимост и от рутина.

- Ще дойда - заявих аз. - Ще се видим в единайсет.

Тъкмо се канех да затворя, когато чух гласа на Валенцуела.

- И ще се погрижиш за мен от благодарност, нали, Мик? Искам да кажа, ако делото наистина се окаже за големи пари.

За пръв път искаше от мен уверение, че ще му се отплатя. Това още повече разпали параноята ми и аз предпазливо съставих отговор, който да удовлетвори и него, и адвокатската колегия - ако ни подслушваха.

- Не се бой, Вал. Ти си в списъка ми с коледни подаръци.

Затворих преди да успее да ми отговори и наредих на шофьора да ме хвърли пред служебния вход на съда. Опашката пред детектора за метал щеше да е помалка и да се движи по-бързо, а охраната обикновено не спираше адвокатите, поне редовните, които се промъкваха оттам, за да успеят навреме за делата си.

Замислих се за Луис Рос Рулей, делото и евентуалните печалби и опасности, които ме очакваха, и пак свалих прозореца, за да се насладя на последната сутрешна минута чист, свеж въздух. Той все още носеше дъх на обещание.

2.

Когато стигнах, съдебната зала в Отдел 2А беше фрашкана с адвокати, които се пазаряха и общуваха с обвиняеми и прокурори. Виждах, че заседанието ще започне навреме, защото приставът вече седеше на бюрото си. Това означаваше, че съдията скоро ще заеме своето място.

Приставите в окръг Лос Анджелис всъщност са заклетите заместник-шерифи, разпределени в съда. Приблжих се до него - бюрото му беше точно до парапета, така че гражданите да могат да се приближават и да задават въпроси, без да навлизат в пространството, предназначено за адвокати, обвиняеми и съдебни служители. Видях календара в папката пред него. Преди да отворя уста, погледнах баджа на униформата му - Р. Родригес.

- Моят човек тук ли е вече, Роберто? Харълд Кейси?

Приставът прокара показалец по списъка си, но бързо спря. Това означаваше, че съм извадил късмет.

- Да Кейси. Втори е.

- Значи днес сме по азбучен ред, хубаво. Имам ли време да отида отзад и да се видя с него?

- Не, в момента извеждат първата група. Току-що се обадох. Съдията тъкмо излиза. Сигурно ще имаш две минути да видиш своя човек в кошарата.

- Благодаря.

Понечих да се отдалеча към портала, когато той ме повика.

- И съм Рейналдо, не Роберто.

- Да бе, да. Извинявай, Рейналдо.

- Ние приставите всички си приличаме, нали?

Не знаех дали това е опит за шега, или просто заяждане. Не отговорих. Само се усмихнах и минах през портала. Кимнах на двама адвокати, които не познавах, и на други двама - познати. Единият ме спря, за да ме попита колко време ще се бавя пред съдията, защото искал да прецени кога да се върне за изслушването на своя клиент. Отговорих му, че ще свърша бързо.

При календарно изслушване арестуваните обвиняеми биват довеждани на групи по четирима в съдебната зала, където ги затварят в клетка от дърво и стъкло, наричана "кошара". Това им позволява да разменят няколко приказки с адвокатите си, преди да дойде ред за тяхното изслушване.

Стигнах до кошарата тъкмо когато един заместник-шериф отвори вътрешната врата и пушна вътре първите четирима обвиняеми от списъка. Последен влезе Харълд Кейси, моят клиент. Заех позиция до страничната стена, за да се уединим поне частично, и му дадох знак да се приближи.

Кейси беше едър и висок, каквито ги вербуват в рокерската банда Светците на пътя - или по-скоро клуб, както предпочитат да се наричат членовете ѝ. Докато го държаха в ланкастърския пандиз, той се подстригваше и бръснеше, както го бях помолил, и изглеждаше сравнително представителен, ако не се броят татуировките, които покриваха двете му ръце и се подаваха изпод яката му. Обаче човек не може да прави чудеса. Не знам много за въздействието на татуировките върху съдебните заседатели, но подозирам, че не е изцяло положително, особено когато става дума за ухилени черепи. Известно ми е

обаче, че съдебните заседатели обикновено не си падат по коса, вързана на опашка - нито при обвиняемите, нито при адвокатите, които ги представляват.

Кейси или Коравия, както му викаха в клуба, беше обвинен в отглеждане, притежаване и продажба на марихуана, както и в притежание на други наркотици и оръжие. При претърсването на ранчото, в което живееше и работеше, шерифите бяха открили плевник и комплекс сглобяеми бараки, превърнати в оранжерии. Бяха конфискувани над две хиляди напълно узрели растения, както и близо половин кило обрана марихуана, пакетирани в различни по тегло целофанени пликчета. Отгоре на всичко бяха открити и трийсет грама метадрин, с който се поръсваше марихуаната, за да ѝ се придаде допълнително въздействие, наред с малък арсенал оръжия, много от които покъсно се оказаха откраднати.

Изглеждаше, че Коравия се е издънил. Щатската прокуратура го държеше отвсякъде. Даже го бяха спипали да спи на кушетка в плевника, на метър и половина от масата за пакетиране. За капак имаше две присъди за престъпления, свързани с наркотици, и в момента беше освободен условно за последното. В щата Калифорния третият път решава всичко. Реалистично погледнато, предстояха му поне десет години зад решетките, даже да го освободяха предсрочно.

Само че в неговия случай имаше нещо необичайно: той искаше да се изправи пред съда, въпреки вероятността да го осъдят. Не се беше възползвал от правото си да се откаже от процес по бързата процедура и сега, по-малко от три месеца след арестуването му, нямаше търпение делото да започне. Нямаше търпение, защото единствената му надежда се криеше в обжалването на евентуалната присъда. Благодарение на адвоката си Кейси виждаше светлина в тунела - онова едва мъждукащо пламъче, което само добър адвокат може да запали в мрака на такъв случай. От това пламъче се беше родила защитна стратегия, която в крайна сметка можеше да доведе до освобождаването на Коравия. Тя бе дръзка и щеше да му струва известно време, докато чака обжалването, обаче и двамата бяхме наясно, че той няма друг шанс.

Пукнатината в аргументите на обвинението не се състоеше в твърдението, че Кейси е отглеждал, пакетирал и продавал марихуана. Прокуратурата имаше пълното право да го твърди и доказателствата бяха повече от категорични. Обаче начинът, по който се бяха добрали до тия доказателства, беше причина обвинението да почива върху нестабилна основа. И аз имах за задача да разчовъркам тая пукнатина по време на процеса, да я разровя, да я

документирам и после да убедя апелативния съд в онова, в което не бях успял да убедя съдията Ортън Пауъл по време на досъдебното производство, за да отхвърля доказателствата по делото.

Семето на обвиненията срещу Харълд Кейси беше посято един вторник в средата на декември, когато той влязъл в някакъв ланкастърски магазин и купил три електрически крушки, каквито се използват в хидропонното земеделие. Човекът зад него на опашката се случил заместник-шериф, който бил отишъл да купи коледни лампички. Шерифът познал някои от шедьоврите по ръцете на Кейси - главно татуировката на череп с ореол, емблема на Светците на пътя - и събрал две и две. Въпреки че не бил на служба, човекът надлежно проследил мотора на Кейси до ранчото в недалечния Пърлблосъм. Тая информация била предадена на отдела за борба с дрогата в шерифската служба, откъдето пратили над ранчото необозначен хеликоптер с термокамера. Заснетите кадри на богати червени топлинни цветове в плевника и бараките, наред с показанията на заместник-шерифа, който видял Кейси да купува хидропонните крушки, били подадени с молба за разрешение за обиск до съда. На другата сутрин шерифите вдигнали Коравия от леглото с подписаната заповед за обиск.

По време на едно предишно изслушване бях заявил, че всички доказателства срещу Кейси трябва да бъдат отхвърлени, защото вероятната причина за обиска представлява нарушение на правото му на личен живот. Авторите на конституцията със сигурност биха сметнали за прекалено използването на тривиални покупки в магазин за електроматериали като трамплин за още по-сериозно нарушение на правото на личен живот чрез наблюдение по земя и от въздух и чрез термокамера.

Съдията Пауъл отхвърли моя аргумент и делото се придвижи към процес или уреждане чрез признаване на вината. Междувременно се появи нова информация, която щеше да подкрепи обжалването на евентуалната присъда. Анализът на снимките, направени по време на полета над къщата на Кейси, и спецификациите на използваната от шерифите термокамера показваха, че хеликоптерът е летял на не повече от шейсет метра над земята. Върховният съд на САЩ беше постановил, че полет на органи на реда над имот на заподозрян не нарушава правото му на личен живот, стига да е извършен в публичното въздушно пространство. Бях пратил Рол Левин, детектива, когото използвах, да провери във Федералната служба по авиацията. Ранчото на Кейси не се намираще под въздушните пътища на летище. Долната граница на публичното въздушно пространство над ранчото беше триста метра. Шерифите явно бяха

нарушили правото на Кейси на личен живот, осигурявайки си повод да претърсят ранчото.

Сега моята задача беше да докарам делото до процес и да изискам показания от шерифите и пилота за височината, на която са прелетели над ранчото. Ако кажеха истината, в кърпа ми бяха вързани. Ако излъжеха, пак ми бяха вързани в кърпа. Не ми допада идеята да посрамвам служители на органите на реда в открит процес, обаче се надявах да излъжат. Ако съдебните заседатели видят ченге да лъже на свидетелската скамейка, делото спокойно може да приключи на мига. Няма нужда да обжалваш присъдата.

Така или иначе, бях убеден, че ще спечеля. Само трябваше да отидем на процес и ни възпираше едно-единствено нещо. Тъкмо затова се налагаше да приказвам с Кейси, преди съдията да заеме мястото си и да даде ход на делото.

Моят клиент спокойно се приближи до ъгъла на кошарата, без да ми каже и едно здрасти. Не го поздравих и аз. Той знаеше какво искам. Вече бяхме водили тоя разговор.

- Това е календарно изслушване, Харълд - светнах го. - Сега трябва да кажа на съдията дали сме готови да отидем на процес. Вече знам, че обвинението е готово. Така че днес е наш ред.

- И?

- Има един проблем. Предишния път, когато бяхме тук, ти ми каза, че ще получа пари. Обаче ето, че пак сме тук, Харълд, а парите ги няма.

- Не се бой. Парите ти са у мене.

- Тъкмо затова се боя. Моите пари са в теб. А не в мен.

- Ще си ги получиш. Вчера се чух с моите момчета. Ще си ги получиш.

- И предишния път ми каза така. Аз не работя безплатно, Харълд. Експертът, към когото се обръщам за снимките, също не работи безплатно. Предварителният хонорар отдавна свърши. Искам още пари, иначе си търси нов адвокат. Обществен защитник.

- Никакви такива, мой човек. Искам теб.

- Виж, аз имам разходи и трябва да ям нещо. Знаеш ли колко плащам седмично само за рекламата в телефонния указател? Познай.

Кейси не отговори.

- Един бон. Средно по бон седмично, само за да ми пускат рекламата там, и това е без храната, ипотеката, издръжката на детето и бензина за линкълна. Аз не работя за голи обещания, Харълд. Работя за вдъхновение в зелено.

Кейси не се трогна особено.

- Проверих тук-там - тросна ми се той. - Не можеш да ме зарежеш ей така. Вече не можеш. Съдията няма да ти даде.

В съдебната зала се възцари мълчание, когато съдията излезе от кабинета си и изкачи двете стъпала до мястото си. Приставът извика за тишина. Представлението започваше. Аз само хвърлих продължителен поглед на Кейси и се отдалечих. Той имаше аматьорска, затворническа представа за правосъдието и начина му на действие. Знаеше повече от много други. Обаче въпреки това го очакваше изненада.

Седнах до перилата зад скамейката на обвиняемите. Първото обявено дело беше за преразглеждане на гаранция и мина бързо. После обявиха делото "Щатът Калифорния срещу Кейси" и аз се оправих.

- Майкъл Холър от страна на защитата.

Прокурорът също обяви присъствието си, младеж на име Виктор Деврийс. Нямах си и представа как ще му се стъжни, когато отидем на процес. Съдията Ортън Пауъл зададе обичайните въпроси дали е възможно извънсъдебно уреждане в последния момент. Всеки съдия има прекалено натоварен график и категорично нареждане да разчиства колкото може повече дела чрез извънсъдебно уреждане. Последното нещо, което желае да чуе всеки съдия, е, че няма надежда за споразумение и процесът е неизбежен.

Обаче Пауъл прие лошата новина от нас с Деврийс спокойно и попита дали сме готови да насрочим процеса за края на седмицата. Прокурорът отговори утвърдително. Аз - отрицателно.

- Ако е възможно, Ваша светлост, бих искал да го отложим за идната седмица.

- Каква е причината за отлагането, господин Холър? - нетърпеливо попита съдията. - Прокуратурата е готова и аз искам да се отърва от това дело.

- И аз искам да се отърва от него, Ваша светлост. Но защитата се опитва да открие свидетел, който ще ни бъде нужен. Крайно необходим свидетел, Ваша светлост. Предполагам, че едноседмично отлагане ще бъде достатъчно. До идната седмица би трябвало да сме готови да излезем на процес.

Както се очакваше, Деврийс възрази срещу отлагането.

- Ваша светлост, обвинението за пръв път чува за липсващ свидетел. Господин Холър разполагаше с близо три месеца да открие свидетелите си. Тъкмо той настояваше за процес по бързата процедура, а сега иска да изчакаме. Мисля, че това е просто тактическо отлагане, защото му предстои дело, което...

- Можете да запазите останалото за съдебните заседатели, господин Деврийс - прекъсна го съдията. - Господин Холър, смятате ли, че една седмица ще реши проблема ви?

- Да, Ваша светлост.

- Добре, ще се видим с вас и господин Кейси идния понеделник и тогава вече ще бъдете готови. Ясен ли съм?

- Да, Ваша светлост, благодаря.

Обявиха следващото дело и аз се отдалечих от масата на защитата. Проследих с поглед заместник-шерифа, който изведе моя клиент от кошарата. Кейси се озърна през рамо към мен с изражение, съдържащо равни части гняв и смут. Отидох при Рейналдо Родригес и го попитах дали ще ме пуснат в килията, за да обсъдя някои неща с клиента си. Тая професионална любезност се позволяваше на повечето редовни адвокати. Родригес се надигна, отключи вратата зад бюрото си и ме пусна да мина. Тоя път му благодарих, назовавайки го с истинското му име.

Кейси беше в килията с още един обвиняем, човека, чието дело бяха обявили преди нашето. Помещението беше просторно и покрай три от стените имаше пейки. Лошото на това да разгледат делото ти рано е, че след изслушването трябва да киснеш в кафеза, докато се напълни с достатъчно хора, за да откарат пълен автобус обратно в окръжния затвор. Кейси се приближи до решетките.

- За какъв свидетел говореше? - попита ме той.

- За господин Кинт - отвърнах аз. - Нужен ни е само господин Кинт, за да пристъпим към процеса.

Лицето на Кейси се сгърчи от яд. Опитах се да му обясня положението по-добре.

- Виж, Харълд, знам, че искаш да приключим с това, за да стигнем до процеса и после до обжалването. Само че трябва своевременно да си плащаш стоката. От опит ми е известно, че няма смисъл да гоня хората за пари, след като конят отиде в реката. Щом искаш стоката сега, плащаш си я веднага.

Кимнах и понечих да се обърна към изхода, който водеше към свободата. Ала после пак го погледнах.

- И не си мисли, че съдията не е наясно. Паднал ти се е млад прокурор, който има жълто около устата и не му се налага да мисли откъде ще получи следващата си заплата. Обаче Ортън Пауъл бая години е бачкал като адвокат, преди да стане съдия. Наясно е с издирването на крайно необходими свидетели като господин Кинт и сигурно няма да погледне с добро око обвиняем, който не плаща на адвоката си. Аз му дадох да разбере какво става, Харълд. Ако поискам да се откаже от делото, той ще ми позволи. Но предпочитам идния понеделник пак да дойда тук и да му кажа, че сме открили свидетеля и сме готови за процес. Чат ли си?

Кейси не отговори веднага. Отиде в отсрещния край на килията и седна на пейката. Когато най-после отвори уста, не гледаше към мен.

- Още щом ме пуснат на телефона.

- Звучи добре, Харълд. Ще кажа на някой шериф, че се налага да се обадиш. Телефонирай, после стой мирен и ще се видим идващата седмица. Ще задвижим нещата.

Бързо се запътих към изхода. Не обичам затворите. Не съм сигурен защо. Вероятно защото понякога границата е почти незабележима. Границата между адвокат на престъпници и адвокат престъпник. Понякога се чудя от коя страна на решетките се намирам. Винаги ми се е струвало цяло чудо, че излизам оттам, откъдето съм влязъл.

3.

В коридора пред съдебната зала включих мобилния си и се обадох на своя шофьор, за да го предупредя, че излизам. После проверих телефонния си секретар и открих съобщения от Лорна Тейлър и Фернандо Валенцуела. Реших да им се обадя от колата.

Ърл Бригс, шофьорът ми, вече беше докарал линкълна отпред. Ърл не слизаше да ми отваря вратата, нищо подобно. Имахме уговорка само да ме вози, докато си изработи хонорара, който ми дължеше, задето му бях уредил условна присъда за продажба на кокаин. Плащах му по двайсет кинта на час, обаче задържах половината. Парите не бяха точно толкова, колкото беше печелил от търговията с дрога, но пък работата бе безопасна, законна и щеше да изглежда добре в биографията му. Ърл твърдеше, че искал да се поправи, и аз му вярвах.

Когато се приближих, чух ритъма на хип-хоп да пулсира иззад затворените прозорци. Ърл обаче изключи музиката още щом протегнах ръка към вратата. Въмъкнах се отзад и му казах да потегли за Ван Найс.

- Какво слушаше? - попитах го.

- Хм, Три Сикс Мафия.

- Мръсни южняци, а?

- Точно.

През годините бях усвоил фините разлики, регионални и други, в рапа и хипхопа. Повечето ми клиенти слушаха такава музика и мнозина от тях основаваха жизнените си стратегии на нея.

Пресегнах се, вдигнах кутията от обувки, пълна с касети, и избрах една наслуки. Това бяха записите по делото на Бойлстън. Записах номера на касетата и часа в малкия дневник, който държах в кутията. Подадох касетата през облегалката на Ърл и той я пхна в касетофона на таблото. Нямахше нужда да му казвам, че искам да я пусне съвсем тихо, почти като уличен шум. Момчето беше при мен от три месеца. Знаеше си работата.

Роджър Бойлстън бе един от малцината ми клиенти, назначени от съда. Предстоеше да му предявят най-различни федерални обвинения в наркотрафик. От Службата за контрол на наркотичните вещества бяха подслушвали телефоните му и това бе довело до неговия арест и конфискуването на шест кила кокаин, които възнамерявал да разпространи чрез мрежа от дилъри. Имаше купища записи - над петдесет часа телефонни разговори. Бойлстън приказваше с много хора за това какво пристига и кога да го очакват. Делото се очертаваше като детска играчка за обвинението. Бойлстън щеше да влезе задълго и аз не можех да сторя почти нищо, освен да преговарям за сделка и да разменя съдействието на клиента си срещу по-малка присъда. Само че това нямаше значение. Важни за мен бяха записите. Бях поел делото заради тях. Федералните власти щяха да ми платят за изслушването на записите по подготовката на защитата на клиента ми. Това означаваше, че преди всичко да бъде уредено, ще получа от него и властите хонорар минимум за петдесет часа. Затова гледах касетите да се въртят постоянно винаги когато се возех с линкълна. Исках да съм сигурен, че ако се наложи да поставя длан върху Библията и да се закълна, че ще говоря истината, с чиста съвест да мога да кажа, че съм прослушал и последната касета, за която взимам пари от Чичо Сам.

Първо се обадох на Лорна Тейлър. Лорна организира делата, които поемам. Телефонът, който фигурира в рекламата ми, заемаща половин страница в телефонния указател, и на трийсет и шест автобусни спирки, пръснати из квартали с висока престъпност в южната и източната част на окръга, звъни в офиса, който всъщност е втората спалня в нейния апартамент на Кингс Роуд в Западен Холивуд. Адресът, който съм дал в Калифорнийската адвокатска колегия и съда, е същият апартамент.

Лорна е първият буфер. За да стигне до мен, човек трябва да мине през нея. Малцина получават номера на мобилния ми и Лорна стои на портата. Тя е строга, интелигентна, професионална и красива. Напоследък обаче се уверявам в последното само около веднъж месечно, когато я водя на обед и подписвам сметки - тя ми е и счетоводителка.

- Адвокатска кантора - отговори тя, когато ѝ се обадох.

- Извинявай, още бях в съда - обясних аз защо не съм вдигнал. - Какво има?

- Чул си се с Вал, нали?

- Да. В момента пътувам за Ван Найс. Поемам делото в единайсет.

- Той се обади тук, за да провери. Стори ми се нервен.

- Вал смята, че оня тип е златна кокошка, иска да се подсигури, че и той ще хване влака. Ще му се обадя да го успокоя.

- Направих някои предварителни проверки на името Луис Рос Рулей. Кредитната му история е страхотна. В архива на "Таймс" получих няколко попадения. Само сделки с недвижими имоти. Изглежда работи в такава фирма в Бевърли Хилс. Казва се Уиндзор Резиденшъл Истейтс. Явно движат всички големи сделки, не от ония имоти, пред които поставят табели "Продава се".

- Хубаво. Нещо друго?

- Нищо по тоя въпрос. И засега само обичайните неща по телефона.

Което означаваше, че е получила обичайния брой обаждания от хора, които са взели номера от автобусните спирки и указателя - хора, които се нуждаеха от адвокат. Преди да бъдат засечени от моя радар, те трябваше да убедят Лорна, че могат да платят за услугите, които искат. Тя беше като медицинска сестра на регистрацията в спешно отделение. Трябва да я убедиш, че имаш валидна застраховка, преди да те пусне при доктора. Лорна държи до телефона си тарифа, която започва с 5000 долара за обвинение в шофиране в нетрезво състояние и минава през почасовите хонорари, които взимам за обвинения в тежки престъпления. Тя се грижи всеки потенциален клиент да е платежоспособен и знае цената на престъплението, в което са обвинени. Има една поговорка: не извършвай престъплението, ако не можеш да го излежиш. Лорна обича да казва, че при мен важи друго: не извършвай престъплението, ако не можеш да си платиш за моето време. Тя приема "Мастъркард" и "Виза" и получава разрешение за таксуване още преди клиентът да е стигнал до мен.

- Няма ли някой познат? - попитах я.

- Глория Дейтън се обади от Близнаците.

Изпъшках. Близнаците бяха централният арест в центъра. В едината сграда прибираха жени, а в другата - мъже. Глория Дейтън беше скъпа проститутка и от време на време се нуждаеше от моите услуги. За първи път я представлявах поне преди десет години, когато беше млада, не се друсаше и в очите ѝ още имаше живот. Сега ми беше клиентка, обаче никога не ѝ взимах пари. Просто се опитвах да я убедя да се откаже от тоя живот.

- Кога са я гепили?

- Снощи. Или по-скоро тая сутрин. Първото ѝ изслушване е следобед.

- Не знам дали ще успея след това дело във Ван Найс.

- Има и утежняващи вината обстоятелства. Притежание на кокаин, освен обичайното.

Знаех, че Глория работи изключително чрез контакти, осъществявани в интернет, където се рекламираше в различни уебсайтове. Не се мъкнеше по улици и барове. Когато я гепеха, обикновено служител от отдела за борба с порока беше успял да проникне през защитната ѝ система и да си уговори среща. Фактът, че е носила кокаин на срещата, ми звучеше като нетипичен пропуск от нейна страна или подхвърлени улики от ченгето.

- Добре, ако се обади пак, кажи ѝ, че ще се опитам да отида и ако ме няма, ще пратя някой да поеме делото. Ще позвъниш ли в съда да потвърдиш изслушването?

- Веднага. Но, Мики, кога ще ѝ кажеш, че го правиш за последен път?

- Не знам. Може би днес. Какво друго?

- Не ти ли стига за един ден?

- Сигурно.

Поговорихме още малко за графика ми през останалата част от седмицата и отворих лаптопа си на подвижния плот, за да сверя календара си с нейния. Имах по две изслушвания на сутрин и едnodневен процес в четвъртък. Все дела, свързани с дрога, в южните части на окръга. С това си вадех прехраната. В края на разговора ѝ обещах да ѝ телефонирам след изслушването във Ван Найс, за да ѝ съобщя дали и как ще се отрази на програмата ми делото Рулей.

- И още нещо - прибавих. - Казваш, че фирмата на Рулей върти сделки със скъпи имоти, нали така?

- Да. Всяка сделка в архива, с която е свързано името му, е за седемцифрена сума. Една-две достигат осемцифрени числа. Холмби Хилс, Бел Ер, такива места.

Кимнах, като си мислех, че положението на Рулей може да привлече интереса на медиите.

- Тогава защо не се обадиш на Стикс? - предложих.

- Сигурен ли си?

- Да, може да изработим нещо с това дело.

- Ще му се обадя.

- Доскоро.

Когато затворих телефона, Ърл вече беше излязъл на магистралата за Антелоуп Вали и продължаваше на юг. Движехме се с прилична скорост и без проблем щяхме да стигнем за първото изслушване на Рулей във Ван Найс. Обадих се на Фернандо Валенцуела да го зарадвам.

- Супер - рече той. - Ще чакам.

Докато разговаряхме, видях, че покрай прозореца ми профучават два мотора. И двамата мотоциклетисти носеха черни кожени елечи, от гърба на които се хилеха черепа с ореол.

- Нещо друго? - попитах аз.

- Да, сигурно трябва да ти съобщя още нещо. За всеки случай пак проверих в съда кога ще е първото му изслушване и установих, че делото е поверено на Маги Макфърсън. Не знам дали това ще представлява проблем за теб.

Маргарет Макфърсън случайно беше една от най-строгите и свирепи прокурорки, които работеха във Ван Найс. Освен това беше и първата ми бивша жена.

- Това няма да е мой проблем - не се поколебах аз. - А неин.

Обвиняемият има право да си избере защитник. Ако между адвоката и прокурора има конфликт на интереси, прокурорът трябва да си отиде. Знаех, че Маги ще ме държи лично отговорен, задето е изпуснала юздите на дело, което може да се окаже голямо, обаче нищо не можех да сторя. Беше се случвало и по-рано. В лаптопа си все още пазех искането за отстраняване от

последния случай, в който пътищата ни се бяха пресекли. Ако се наложеше, просто щях да променя името на обвиняемия и да го разпечатам.

Двата мотора бяха минали пред нас. Обърнах се и погледнах през задния прозорец. Отзад имаше още три харлита.

- Обаче знаеш какво значи това - продължих.

- Не, какво?

- Тя ще възрази против освобождаването под гаранция. Винаги го прави при престъпления срещу жени.

- Мама му стара, има ли шанс да успее? В това дело ми се очертава яка пачка, готин.

- Не знам. Нали казваш, че оня имал богати роднини и С. С. Добс. Мога да ги използвам. Ще видим.

- Мамка му.

Пред очите на Валенцуела големите кинти се отдалечаваха.

- Ще се видим там, Вал.

Затворих телефона и погледнах към Ърл.

- Откога сме с тоя ескорт?

- Току-що се появиха - отвърна той. - Искате ли да направя нещо по въпроса?

- Чакай да видя какво...

Не се наложи да чакам до края на изречението. Единият мотоциклетист отзад се изравни с линкълна и ни посочи приближаващия изход за окръжния парк "Васкес Рокс". Познах Теди Воугъл, бивш клиент, най-високопоставеният от Светците на пътя, който не лежеше зад решетките. А сигурно и най-едрият от тях. Тежеше поне сто и шейсет кила и оставяше впечатление за дебел хлапак, който е яхнал колелото на малкото си братче.

- Отбий, Ърл - наредих. - Да видим какво иска.

Спряхме на паркинга до назъбените скални образувания, носещи името на престъпник, който преди век се бе крил из тях. Зърнах двама души, които си правеха пикник на ръба на един от най-високите скални первази. Едва ли щях да се чувствам удобно, дъвчейки сандвич на такова опасно място.

Когато Теди Воугъл се приближи пеш, свалих прозореца си. Другите четирима Светци бяха угасили моторите си, но не слязоха от седалките. Воугъл се наведе и опря едната си великанска предмишница на вратата. Усетих, че колата се накланя няколко сантиметра.

- Как я караш, адвокате? - попита той.

- Бива, Тед. Какво има?

- Къде ти е опашката?

- Някои хора мърмореха, затова я отрязах.

- Съдебни заседатели, а? Трябва да са били некви задръстеняци от тоя край.

- Какво има, Тед?

- Коровия ми се обади от ланкастърската кошара. Рече, че може да те настигна на юг. Вика, че бавиш делото му, додето получиш малко зелено. Верно ли бе, адвокате?

Говореше си съвсем нормално, без заплаха в гласа и думите. И изобщо не се чувствах в опасност. Преди две години бях успял да сведа предявените му обвинения за отвличане и физическо насилие до смущаване на обществения ред. Той управляваше стриптийз клуб, собственост на Светците, на Сепулвида във Ван Найс. Научил, че една от най-добрите му танцьорки е напуснала и постъпила на работа в конкурентен клуб. Воугъл отишъл там, смъкнал я от сцената и я завлякъл обратно в своето заведение. Била гола. Случаен мотоциклетист повикал полицията. Това дело беше един от най-големите ми успехи и Воугъл го знаеше. Имаше слабост към мен.

- Вярно ти е обяснил - потвърдих. - Аз работя, за да си изкарвам прехраната. Ако той иска да работя за него, трябва да ми плаща.

- През декември ти шарихме пет бона - напомни ми Воугъл.

- Те отдавна свършиха, Тед. Повече от половината отидоха за експерта, който ще опровергае обвинението. Останалите отидоха за мен и аз вече съм си отработил часовете. Ако искате да продължа да го защитавам, ще трябва да ми напълните резервоара.

- Още една петарка ли искаш?

- Не, искам десетарка и го казах на Коравия още миналата седмица. Процесът ще продължи три дни и трябва да доведе моя експерт от Кодак в щата Ню Йорк. Трябва да му платя хонорара и той иска самолет първа класа и стая в "Шато Мармон". Смята, че ще пие на бара с кинозвезди или нещо от тоя род. Тоя хотел струва четиристотин на нощ, при това най-евтините стаи.

- А стига бе, адвокате. Какво стана с оня твой девиз в указателя? "Основателни съмнения срещу скромн хонорар". Ти на десет бона скромн хонорар ли им викаш?

- Просто девизът ми харесваше. Той ми донесе много клиенти. Обаче Калифорнийската адвокатска колегия не беше толкова доволна от него и ме накара да го махна. Цената е десет бона и е прилична, Тед. Ако не можете или не искате да я платите, още днес ще подам документите. Ще се откажа и той може да продължи с обществен защитник. Ще предам всичко, което имам. Само че общественият защитник сигурно няма да разполага с нужния бюджет, за да доведе фотоексперта.

Воугъл промени позата си на прозореца и колата се разклати под тежестта му.

- Не, не, тебе искаме. Коравия ни е адски важен, нали си чат какво искам да кажа? Искам да го пуснат и да се върне на работа.

Рокерът пхна длан под елека си - тя беше толкова месеста, че кокалчетата се губеха из плътта. Когато я извади, в нея имаше плик. Той ми го подаде.

- В брой ли са? - попитах.

- Да. Какво му е лошото да са в брой?

- Нищо. Обаче трябва да ти дам фактура. Това е изискване на данъчната служба. Точно десет ли са?

- До последния кинт.

Вдигнах капака на картонената кантонерка, която държа на задната седалка. Кочанът с фактурите беше зад документите по последното дело. Заех се да я попълня. Повечето адвокати, лишени от право да практикуват, са извършили финансови нарушения. Злоупотреба с хонорари. Водя стриктен архив и винаги давам фактура. За нищо на света няма да допусна Калифорнийската адвокатска колегия да ме гепи в издънка.

- Значи все пак ги имаш - без да преставам да пиша, казах аз. - Ами ако бях кандисал на пет? Какво щеше да правиш тогава?

Воугъл се усмихна. Липсваше му един от долните предни зъби. Сигурно от меле в клуба. Той се потупа по елека от другата страна.

- Нося още един плик, ама с петарка, адвокате. Беше ти готов.

- По дяволите, сега съжалявам, че те оставям с пари в джоба.

Откъснах неговото копие на фактурата и му го подадох през прозореца.

- Писал съм го на Кейси. Той е клиентът.

- Както кажеш.

Рокерът пое фактурата и се изправи, вдигайки ръка от прозореца. Колата възвърна нормалната си височина. Искаше ми се да го попитам откъде идват парите, от кое престъпно начинание на Светците са спечелени, дали сто момичета са танцували сто часа, за да може той да ми плати, обаче по-добре да не знаех отговора на тоя въпрос. Проследих го с поглед, докато се върна при харлито си и с усилие праметна дебелия си крак през седалката. За пръв път забелязах двойните амортисьори на задното колело. Казах на Ърл да се върне на магистралата и да продължи за Ван Найс, където се налагаше да се отбия в банката, преди да отида в съда и да се срещна с новия си клиент.

По пътя отворих плика и преброих парите, дващсетачки, петдесетачки и стотачки. Бяха точно. Резервоарът беше напълнен и можех да продължа с Харълд Кейси. Щях да изляза на процес и да дам урок на младия прокурор. Щях да спечеля, ако не процеса, със сигурност обжалването. Кейси щеше да се върне при семейството си и да продължи работата си при Светците на пътя. Докато подавах вносна бележка за сметката с хонорарите ми, изобщо не мислех за вината му в престъплението, в което го обвинявах.

- Господин Холър? - след известно време се обади шофьорът.

- Какво има, Ърл?

- Оня човек, дето казахте, че щял да идва от Ню Йорк, експерта де? Ще го взимам ли от летището?

Поклатих глава.

- Никакъв експерт няма да идва от Ню Йорк, Ърл. Най-добрите фото- и киноексперти в света са тук, в Холивуд.

Той кимна и срещна погледа ми за миг в огледалото. После пак впери очи в пътя.

- Ясно - отново кимна шофьорът.

Аз също си кимнах. Нямах никакви колебания за онова, което бях направил или казал. Такава ми беше работата. Така действаше системата. След петнайсет години адвокатска практика бях започнал да възприемам нещата съвсем простичко. Правосъдието представляваше грамадна ръждясала машина, която засмукваше хора, животи и пари. Аз бях просто техник. Бях се специализирал да влизам в машината, да поправам разни неща и в замяна да взимам каквото ми трябва.

Вече не ценях абсолютно нищо в правосъдието. Представите за достойнствата на състезателното начало в съдебната система, получени в юридическия факултет, за гаранциите и търсенето на истината отдавна се бяха изтъркали като лица на статуи от други цивилизации. Правосъдието нямаше нищо общо с истината. А с пазарлъци и манипулации. Аз не работех с понятия като вина и невинност, защото всички бяха виновни. За нещо. Обаче това нямаше значение, защото всяко дело, което поемах, представляваше къща, построена върху основи, излети от преуморени и нископлатени работници. Те я караха през куп за грош. Допускаха грешки. И после замазваха грешките с лъжи. Моята работа беше да смъкна боята и да открия пукнатините. Да вмъкна пръсти и инструменти в тия пукнатини и да ги разширя. Да ги направя толкова големи, че или къщата да падне, или ако не успея, да пусна клиента си да се провере през тях.

Голяма част от обществото ме смяташе за въплъщение на дявола, само че тия хора грешаха. Аз бях черен ангел. Аз бях истинският светец на пътя. Имаше

нужда от мен, услугите ми се търсеха. И от двете страни. Аз бях смазката за машината. Аз позволявах на зъбните колела да зацепват и да се въртят. Без мен моторът на системата нямаше да продължава да работи.

Само че делото на Рулей щеше да промени всичко това. За мен. За него. И определено за Хесус Менендес.

4.

Луис Рос Рулей беше в ареста с още седем души, които бяха изминали с автобус половината пряка от ваннайския затвор до ваннайския съд. В килията имаше само двама бели и те седяха един до друг на пейката, докато шестимата чернокожи заемаха останалата част от помещението. Форма на дарвинистка сегрегация. Всички не се познаваха, ала числовото преимущество си казваше думата.

Тъй като се предполагаше, че Рулей идва от Бевърли Хилс, измерих с поглед двамата бели и лесно разпознах своя клиент. Единият беше слаб като върлина, с отчаяните влажни очи на наркоман, който отдавна не си е взимал дозата. Другият приличаше на сърна, попаднала пред автомобилни фарове. Избрах него.

- Господин Рулей? - повиках го аз.

Сърната кимна. Дадох му знак да се приближи до решетките, за да можем да разговаряме тихо.

- Казвам се Майкъл Холър. Викат ми Мики. Ще те представлявам по време на първото ти изслушване днес.

Намирахме се в ареста зад съда, където обикновено пускаха адвокатите да се консултират с клиентите си преди началото на заседанието. На метър и половина пред килиите имаше синя линия. Трябваше да остана на разстояние от клиента си.

Рулей се вкопчи в решетките пред мен. Подобно на другите в кафеза, той имаше вериги на глезена, китката и корема. Нямаше да му ги свалят, докато не го доведяха в съдебната зала. Трийсетина годишен, той ми се стори слаб, въпреки че беше най-малко метър и осемдесет и тежеше поне осемдесетина

кила. Пандизът оказва такова въздействие. Очите му бяха бледосини и рядко бях виждал такава паника, каквато струеше от тях. Клиентите ми обикновено вече са били на топло и имат студения като камък вид на хищник. Така издържат в дранголника.

Обаче Рулей беше различен. Приличаше на жертва. Страхуваше се и не му пукаше кой го вижда и знае.

- Това е инсценировка - настойчиво и високо заяви той. - Трябва да ме измъкнеш от тук. Сбърках с оная жена, това е всичко. Тя се опитва да ме натопи и...

Вдигнах ръце, за да го накарам да млъкне.

- Внимавай какво говориш тук - тихо го предупредих. - Всъщност внимавай какво говориш, докато изобщо не те измъкнем и поприказваме насаме.

Рулей се озърна наоколо, явно без да разбира.

- Никога не се знае кой подслушва - поясних аз. - И никога не се знае кой ще каже, че те е чул да казваш нещо, даже да не си казал нищо. Най-добре изобщо не говори за делото. Разбираш ли? Най-добре не разговаряй с никого за нищо и толкова.

Той кимна с глава. Дадох му знак да седне на пейката до решетките. До отстрещната стена също имаше пейка, на която седнах аз.

- Всъщност идвам само да се запознаем и да ти се представя - продължих. - Ще разговаряме за делото, след като те измъкнем. Вече приказвах със семейния ти адвокат, господин Добс, и ще съобщим на съдията, че сме готови да платим гаранция. Имам ли твоего съгласие?

Разтворих кожена папка "Монблан" и се приготвих да си вода записки в бележника. Рулей утвърдително кимна. Слушаше ме.

- Добре. Разкажи ми за себе си. Колко си годишен, женен ли си, какво те свързва с обществото.

- Хм, на трийсет и две съм. Цял живот съм бил тук - даже съм учил тук. В Калифорнийския университет. Не съм женен. Нямам деца. Работя...

- Разведен?

- Не, изобщо не съм се женил. Работя в семейната фирма. Уиндзор Резиденшъл Истейтс. По името на втория мъж на майка ми. Фирма за недвижими имоти. Продаваме недвижими имоти.

Записах си.

- Колко пари изкара миналата година? - без да вдигам поглед, попитах тихо аз.

След като не отговори, аз го погледнах.

- Защо ти е това? - поинтересува се клиентът ми.

- Защото ще те измъкна от тук още преди слънцето да залезе. За тая цел трябва да знам всичко за общественото ти положение. Това се отнася и до финансовото ти състояние.

- Не съм сигурен точно колко съм изкарал. Голяма част е в акции от фирмата.

- Не плащаш ли данъци?

Той се озърна през рамо към другите в килията и ми отговори шепнешком:

- Плащам, естествено. Според данъчната ми декларация доходите ми възлизат на четвърт милион.

- Но искаш да кажеш, че с фирмените акции, които си спечелил, всъщност си изкарал повече.

- Точно така.

Един от съкилийниците му се приближи към решетките до него. Вторият бял. Беше превъзбуден, постоянно движеше ръце - с отчаяна трескавост ги местеше от хълбоците към джобовете си.

- Ей, мъжки, и на мене ми трябва адвокат. Имаш ли визитка?

- Не и за теб, приятел. Тук ще ти определят адвокат.

Погледнах Рулей и изчаках малко наркомана да се отдалечи. Той не го стори. Пак се обърнах към него.

- Виж, това е частен разговор. Би ли ни оставил насаме?

Мъжът направи някакво движение с ръце и се затътри към ъгъла, от който беше дошъл.

- Ами благотворителни организации? - продължих да разпитвам Рулей.

- Какво имаш предвид?

- Участваш ли в благотворителност? Правиш ли дарения?

- Да, фирмата прави. Подкрепяме "Пожелай си" и един приют за бегълци в Холивуд. Струва ми се, че се казва "При моя приятел" или нещо подобно.

- Добре, хубаво.

- Ще ме измъкнеш ли?

- Ще опитам. Обвиняват те в тежки престъпления - проверих, преди да дойда тук - и имам чувството, че прокуратурата ще настоя да не те пуснат под гаранция, но това е нищо работа. Ще се оправя.

Посочих записките си.

- Да не ме пуснат под гаранция ли? - паникьосан възкликна той.

Другите в килията погледнаха към него, защото това беше общият им кошмар. Да не те пуснат под гаранция.

- Не се безпокой - успокоих го аз. - Не съм казвал, че тя ще успее. Кога са те арестували за последен път?

Винаги задавам изневиделица този въпрос, за да наблюдавам очите им и да видя дали в съдебната зала няма да ме сполети някоя изненада.

- Никога. Никога не са ме арестували. Всичко това е...

- Знам, знам, обаче тук не бива да приказваме за това, забрави ли?

Той кимна. Погледнах си часовника. Делото щеше да започне, а още не бях говорил с Маги Макфърсън.

- Сега трябва да вървя - казах аз. - Ще се срещнем вътре след няколко минути и ще се погрижим да те измъкнем от тук. Докато сме там, не казвай нищо, преди да си се посъветвал с мен. Ако съдията те попита как си, първо се посъветвай с мен. Ясно?

- Хм, да не отговарям ли с "невинен" на обвиненията?

- Не, изобщо няма да те питат за това. Днес само ще ти ги прочетат, ще стане дума за гаранцията и ще определят дата за повдигане на обвинения. Тогава казваме "невинен". Така че днес не казвай нищо. Никакви избухвания, абсолютно нищо. Разбра ли?

Рулей кимна и се намръщи.

- Ще се справиш ли, Луис?

Отново кимна мрачно.

- Само за сведение - продължих аз. - Взимам по две и петстотин за първо изслушване и определяне на гаранция. Това ще представлява ли проблем?

Луис отрицателно поклати глава. Хареса ми, че не говори. Повечето ми клиенти дрънкат прекалено много. Обикновено с дрънкане се вкарват в пандиза.

- Добре. Ще поговорим за останалото, след като излезеш от тук и останем насаме.

Затворих кожената си папка с надеждата, че я е забелязал и е останал впечатлен, после се изправих.

- Още нещо - добавих. - Защо избра мен? В града има много адвокати, защо се спря на мен?

Тоя въпрос нямаше никакво значение за нашите отношения, обаче исках да проверя доколко мога да вярвам на Валенцуела.

Рулей сви рамене.

- Не знам - отвърна той. - Спомних си името ти от нещо, което бях чел във вестника.

- Какво си чел за мен?

- Един репортаж за дело, в което уликите срещу обвиняемия не били взети предвид. Струва ми се, че беше за наркотици или нещо подобно. Ти си спечелил делото, защото после обвинението нямало повече доказателства.

- Делото Хендрикс ли?

Не се сещах за друго, което да е стигнало до вестниците през последните месеци. Хендрикс беше поредният ми клиент от Светците на пътя и от шерифското управление бяха поставили проследяващо устройство на харлито му. Това бе допустимо на обществен път. Само че, когато през нощта Хендрикс паркирал мотора в собствената си кухня, джиписът представляваше незаконно проникване от страна на ченгетата. Делото беше прекратено от съдията по време на предварителното изслушване и направи голям шум в "Таймс".

- Не си спомням името на клиента - отговори Рулей. - Сетих се само за твоето име. Всъщност само за фамилията ти. Когато се обадох на човека, който урежда гаранциите, аз му дадох името Холър и го помолих да те повика и да се обади на моя адвокат. Защо питаш?

- Без причина, просто съм любопитен. Мерси, че се обърна към мен. Ще се видим в съда.

Оставих разликите между версията на Рулей и Валенцуела за по-нататъшно обмисляне и се върнах в залата. Видях Маги Макфърсън да седи в единия край на прокурорската маса. С нея имаше още петима прокурори. Масата беше голяма и Г-образна, за да побира постоянно променящ се брой юристи, седнали с лице към съдията. Повечето рутинни изслушвания и обвинения се поемат от дежурен прокурор, но специалните дела привличат тежката артилерия от окръжната прокуратура, заемаща втория етаж на съседната сграда. Привличат ги и телевизионните камери.

На влизане в залата видях мъж, който монтираше видеокамера върху тринога до бюрото на пристава. Нито върху камерата, нито върху неговите дрехи имаше символ на телевизионна мрежа. Човекът беше на свободна практика, явно надушил за случая, и сега щеше да заснеме изслушването, и да се опита да го продаде на някоя местна телевизия, чиято новинарска дирекция имаше нужда от трийсетсекунден репортаж. Когато по-рано го бях попитал за реда на

Рулей, приставът ме беше осведомил, че съдията вече е разрешил филмирането.

Приближих се изотзад до бившата си съпруга и се наведох, за да прошепна в ухото ѝ. Тя разглеждаше снимки в папка. Носеше тъмносин костюм на тънко сиво райе. Гарвановочерната ѝ коса бе завързана отзад със сива панделка. Обожавах косата ѝ, когато я връзваше така.

- На теб ли са били възложили делото "Рулей"?

Маги вдигна поглед, без да познае гласа ми. Неволно плъзналата на лицето ѝ усмивка изчезна още щом ме видя. Знаеше точно какво имам предвид, като използвам минало време, и рязко затвори папката.

- Само не ми казвай.

- Съжалявам. Харесал му резултатът ми в делото "Хендрикс" и ми се обади.

- Копеле. Исках това дело, Холър. За втори път ми правиш този номер.

- Предполагам, че градът не е достатъчно голям за двама ни - неуспешно се опитах да имитирам Кагни* аз.

* Джеймс Кагни (1899-1987) - американски киноактьор. - Б. пр.

Маги изпъшка.

- Добре де - бързо капитулира тя. - Тихо и кротко ще си отида след изслушването. Освен ако не възразиш и против това.

- Може и да го сторя. Ще настоиш ли да не го пуснат под гаранция?

- Естествено. Обаче смяната на прокурора няма да промени тая позиция. Спуснаха ни директивата от втория етаж.

Кимнах. Това означаваше, че се е обадил наблюдаващият делото, за да нареди да не се съгласяват арестантът да бъде освободен под гаранция.

- Той има стабилно положение в обществото. И никога не са го арестували.

Наблюдавах реакцията ѝ, тъй като не бях имал време да проверя твърдението на Рулей, че няма предишни арести. Винаги се удивлявам, че много клиенти лъжат за предишните си контакти с машината, след като е ясно, че краката и на тая лъжа са къси.

Обаче Маги с нищо не показва, че ѝ е известно нещо друго. Може пък да беше вярно. Може пък да имах за клиент честен нарушител, на когото му беше за пръв път.

- Няма значение дали досега е правил нещо - отсече тя. - Важното е какво е извършил снощи.

Бившата ми жена разтвори папката и бързо прегледа снимките, докато откри оная, която ѝ харесваше най-много, и я измъкна.

- Ето какво е извършил снощи твоят стълб на обществото. Затова изобщо не ме е грижа какво е правил преди. Просто ще се погрижа да не излезе навън, за да не го извърши отново.

Снимката с формат двацет на двацет и пет сантиметра показваше женско лице в едър план. Над дясното око имаше толкова голяма подутина, че то беше напълно затворено. Носът бе строшен и изместен от центъра. От двете ноздри стърчаха кървави тампони. Над дясната вежда се виждаше дълбока рана, затворена с девет кръстосани шева. Долната устна беше цепната и подута като топче за игра. Най-страшно обаче бе окото, останало невредимо. Жената се взираше в обектива със страх, болка и унижение, струящи от това единствено, насълзено око.

- Ако го е извършил - подчертах аз, защото това се очакваше да ѝ отговоря.

- Да бе - изсумтя Маги. - Естествено, ако го е извършил. Само дето са го арестували в дома ѝ оплескан с кръвта ѝ, но имаш право, това си е основателен въпрос.

- Харесваш ми, когато си саркастична. Имаш ли доклада за ареста? Искам да го преснимам.

- Можеш да го получиш от оня, който поеме делото от мен. Никакви услуги, Холър. Не и тоя път.

Зачаках - още задявки, негодувание, може би още някое предупреждение, обаче тя мълчеше. Реших, че няма да изкопча нищо повече по случая, беше изгубена кауза. Промених темата.

- Е, как е тя?

- Уплашена е до смърт и адски я боли. Как иначе може да е?

Маги ме погледна и видях, че незабавно е разбрала смисъла на въпроса. В очите ѝ долових укор.

- Не питаш за жертвата, нали?

Не отговорих. Не исках да я лъжа.

- Дъщеря ти е добре - нехайно каза тя. - Нещата, които ѝ пращаш, ѝ харесват, обаче предпочита татко ѝ лично да се появява малко по-често.

Това не беше предупреждение. Това беше пряк удар, при това напълно заслужен. Като че ли постоянно бях служебно ангажиран, даже през уикендите. Дълбоко в себе си знаех, че трябва повече да се занимавам с дъщеря си. Времето за това отминаваше.

- Ще го направя - обещах. - Започвам още отсега. Какво ще кажеш за тоя уикенд?

- Добре. Искаш ли да ѝ съобщя довечера?

- Хм, почакай до утре, за да съм сигурен.

Тя ми отправи едно от ония многозначителни кимвания. Не ми беше за пръв път.

- Чудесно. Утре ми се обади.

Тоя път сарказмът ѝ не ми допадна.

- От какво има нужда? - опитах се да изравня резултата.

- Току-що ти казах от какво има нужда. От повече твое присъствие в живота ѝ.

- Добре, обещавам. Ще го сторя.

Маги не отговори.

- Сериозно, утре ще ти се обадя.

Тя ме погледна и беше готова да ме обстреля и с двата топа. Вече го бе правила, казвайки, че когато става дума за бащинските ми задължения, само говоря и нищо не върша. Обаче сега ме спаси началото на съдебното заседание. Съдията излезе от офиса си и се изкачи по стъпалата до мястото си. Приставът призова залата за тишина. Без да разменя повече реплики с Маги, аз се отдалечих от прокурорската маса и се върнах при едно от местата до парапета.

Съдията попита секретаря дали има нещо за обсъждане, преди да изведат арестантите. Нямахме, затова той нареди да доведат първата група. Също като в съдебната зала в Ланкастър, тук имаше голямо помещение с решетки за арестувани обвиняеми. Изправих се и се приближих до отвора в стъклото. Когато видях Рулей да влиза, му дадох знак да се приближи.

- Ти си пръв - осведомих го. - Помолих съдията да те премести отпред като специална услуга. Искам да се опитам да те измъкна от тук.

Това не беше вярно. Не бях молил съдията за нищо и даже да бях, той нямаше да ми направи такава услуга. Рулей щеше да бъде пръв заради медийното присъствие в залата. Обичайната практика бе първи да минават медийните дела. Така съдът проявяваше любезност към оператора, който навярно имаше да снима още репортажи. Но това намаляваше и напрежението за обвиняемите, а също и за юристите и съдията, защото можеха да работят, без да са под обектива на камерата.

- Какво прави тук тая камера? - паникьосано прошепна Рулей. - Заради мен ли е?

- Да, заради теб. Някой го е предупредил за делото. Ако не искаш да те снимат, опитай се да се криеш зад мен.

Рулей се премести така, че да го скривам от камерата. Това намаляваше вероятността операторът да продаде репортажа на местен информационен канал. Което беше добре. Означаваше също, че ако успее да го продаде, аз ще бъда в центъра на заснетите кадри. Което също беше добре.

Обявиха делото Рулей и Маги заяви присъствието си от името на прокуратурата, после аз заявих своето. Тя беше максимализирала обвиненията,

както обикновено - освен опит за изнасилване сега на Рулей се приписваше и опит за убийство. Така за прокуратурата щеше да е по-лесно да поддържа искането си да не го освобождават под гаранция.

Съдията осведоми Рулей за конституционните му права и насрочи повдигането на обвинения за 21 март. От името на клиента си поиска освобождаване под гаранция. Това предизвика разгорещена размяна на реплики между нас с Маги под ръководството на съдията, който знаеше, че сме били женени, защото бе присъствал на сватбата ни. Докато тя изброяваше жестокостите, извършени спрямо жертвата, аз на свой ред изреждах връзките на Рулей с обществото, неговата благотворителна дейност и сочех С. С. Добс в галерията, предлагайки да го изправим на свидетелската скамейка, за да обсъдим доброто обществено положение на моя клиент. Добс беше моят коз. Репутацията му в юридическата общност щеше да засенчи положението на Рулей и определено да повлияе на съдията, който заемаше мястото си по волята на избирателите - и на спонсорите на предизборната му кампания.

- В крайна сметка, Ваша светлост, обвинението не може да докаже, че тоя човек представлява опасност за обществото - заключих аз. - Господин Рулей има солидно положение и не възнамерява нищо друго, освен категорично да атакува лъжливите обвинения, които са му отправени.

Нарочно използвах думата "атакува", в случай че речта ми бъдеше излъчена в ефир и я чуеше жената, отправила обвиненията.

- Ваша светлост - отвърна Маги, - като оставим настрана ефектните демонстрации, не бива да се забравя, че жертвата в тоя случай е била брутално...

- Гжо Макфърсън - прекъсна я съдията. - Смятам, че достатъчно обсъждахме този проблем. Известни са ми и телесните повреди на жертвата, и общественото положение на господин Рулей. Освен това графикът ми днес е доста натоварен. Определям гаранция от един милион долара. Също постановявам съдът да контролира господин Рулей с подпис веднъж седмично. Ако пропусне да се яви, губи свободата си.

Озърнах се към галерията, където седяха Добс и Фернандо Валенцуела. Добс беше слаб мъж, който си бръснеше главата, за да скрие оплешивяващото си теме. Шишкавостта на Валенцуела подчертаваше неговата мършавост. Зачаках знак дали да приема определената от съдията гаранция, или да поискам по-

малка. Понякога, когато съдията си мисли, че ти прави подарък, можеш да настояваш за повече - или в този случай по-малко.

Добс седеше на първото място в първия ред. Той просто се изправи и се запъти към изхода, като остави Валенцуела сам. Приех го като знак да не се пазаря, че семейството на Рулей може да си позволи милиона. Обърнах се към съдията.

- Благодаря, Ваша светлост.

Секретарят веднага обяви следващото дело. Хвърлих поглед към Маги - тя затваряше папката си по дело, което повече нямаше да води. После се изправи, мина през отвора в парапета и закрачи по централната пътека. Не размени нито дума с никого и не погледна към мен.

- Господин Холър?

Обърнах се към клиента си. Зад него видях шериф, който се приближаваше, за да го върне в ареста. Щяха да го качат на автобуса за разстоянието от половин пряка до затвора и после, в зависимост от бързината на Добс и Валенцуела, щяха да го освободят по-късно днес.

- Заедно с господин Добс ще те измъкнем - успокоих го аз. - Тогава ще седнем и ще поговорим за случая.

- Благодаря - рече той, докато го отвеждаха. - Благодаря, че си тук.

- Не забравяй какво ти казах. Не говори с никого.

- Ясно.

След като се отдалечи, аз се запътих към парапета. Валенцуела ме чакаше на изхода с широка усмивка. Гаранцията на Рулей вероятно беше най-голямата, която е осигурявал. Това означаваше, че дялът му ще бъде най-големият, който е получавал. Когато излязох, ме потупа по ръката.

- Какво ти казах? Това е дело за големи пари, шефе.

- Ще видим, Вал - отвърнах аз. - Ще видим.